

Első fejezet

Shepherds Bush, 1970

A SCOTTS ROADON haladva Amelia befogta az orrát, mert öklendeznie kellett a fal mentén felhalmozott szemeteszacskókból áradó bűztől. A szemetesek sztrájkoltak, és az önkormányzat nem volt hajlandó átmeneti megoldást keresni a problémára. Az emberek a mellékutcákban dobálták el a szemetet – minél távolabb a saját házuktól.

Amelia a szomszédos Godolphin Roadon lakott, ahol Viktória korabeli, háromszintes, alagsoros házak sorakoztak. Eredetileg önálló családi otthonoknak épültek, és a szolgáknak is szállást adtak, de most kisebb lakásokra tagolták őket. A szerencsésebb lakóknak külön bejáratú komfortos otthon jutott, de a legtöbben egyszobás lakásokban éltek, és tíz ilyen szoba osztozott egy fürdőszobán.

Amelia szerencsésnek tartotta magát. A huszonkettes szám alatt élt, egy első emeleti tágas, világos szobában, és a házban két fürdőszoba és külön vécé állt a lakók rendelkezésére. A tulajdonos rendes ember volt. Az alagsori lakásban lakott, és szemmel tartotta a bérlőket meg az ingatlanát.

Akármilyen kellemes ember volt a tulaj, az épületen ez egyáltalán nem látszott. A hallban repedezett a linóleum,

a lépcső szőnyegje foszladozott, és annak ellenére, hogy a lakók jól kijöttek egymással, senki sem tartotta be a takarítási rendet. Főleg Amelia takarította a közös területeket. Mindig arról álmodozott, hogy egyszer igazi lakása lesz, egy rendes konyhával, az ütött-kopott konyhaszekrény helyett, és a saját fürdőszobájában bolyhos törölközőket és dekoratív habfürdős üvegeket helyezhet el. De hetente tizenkét fontot keresett a *West London Weekly* folyóiratnál, úgyhogy ennél jobbat nem engedhetett meg magának.

Egész nyáron Mungo Jerry „In the Summertime” című dala vezette a slágerlistákat. Ezt lehetett hallani a boltokban, ez áradt ki a házak és az autók ablakán. A dal napfényt és virágokat idézett, de egész Londonban bűzölgő szeméthalmok magasodtak. Augusztus végére a Scotts Roadon valóságos hegygé nőtt az idehordott szemét. Mike, aki Amelia mellett lakott, azt állította, hogy előző este patkányokat látott itt rohángászni. Szerinte a hadsereget kéne kivezényelni a szeméthegek eltakarítására.

Amelia általában elfordította a tekintetét, és megszapora az lépteit, hogy minél előbb elhaladjon a fal mentén tornyosuló bűzös halmok mellett, de most a szeme sarkából megpillantott valami fehéret, és odanézett.

A szemét tetején ott hevert egy pár gyönyörű hófehér csizma, amire már régóta fájt a foga. A metróban látta a reklámját: egy afrofrizurás fekete lány meztelenül ül egy sziklán, és nincs rajta semmi, csak ez a csizma. Egy lány az irodában Durex csizmának hívta, mert olyan szoros és rugalmas volt a szára, hogy nehezen lehetett felhúzni.

Amelia el sem tudta képzelni, hogy valaki kidobta – a talpán látszott, hogy még alig viselték. Gyorsan körülnézett, nehogy valaki meglássa, aztán undorát legyőzve közelebb lépett. Nem látta a méretet, de ötösnek tűnt. Pont

jó lehet rá. Még egyszer körbesandított, aztán felmászott a szeméthegyre, és megragadta az egyik csizmát.

A csizma meg se moccant, ezért erősebben megrántotta. A szemeteszsákok odébb gurultak, és Amelia rémülten látta, hogy a csizma egy emberi lábhoz kapcsolódik.

Hangosan felsikoltott, és olyan gyorsan engedte el a csizmát, hogy majdnem hátraesett. Amelia már a járdán állt, de a szeméthegy tovább omlott, és egy leburnult comb kandikált elő a szemeteszacskók közül.

Második fejezet

AMELIA MEGPILLANTOTT EGY férfit, aki két ajtóval odébb lakott tőle, és most feléje közeledett. Odarohant hozzá, és a szeméthegy felé mutogatva, dadogva próbálta elmagyarázni neki, mit látott. A férfi megfogta a vállát, hogy megnyugtassa.

– Értem, kedvesem. Borzalmas a látvány, de nem lesz semmi baj – jelentette ki higgadtan, miközben a csupasz lábat nézte. – Elmegyek a telefonfülkéhez, és hívom a rendőrséget. Addig maradjon itt! A rendőrök biztosan beszélni akarnak magával.

A férfi egy perc múlva visszatért, és átkarolta Ameliát, aki még mindig remegett a megrázkódtatástól.

– Mindjárt jönnek. Menjünk át a másik oldalra, ahol nem olyan rémes a bűz! Egyébként Max vagyok. Ugye nem fog elájulni?

– Nem hiszem – válaszolta Amelia, és hálásan követte a férfit a szemközti járdára.

Sokszor látta már Maxet, de többnyire csak az ablakból. Harmincéves lehetett. Magas, vékony, sötét hajú férfi volt, és mindig elegáns sötétkék öltönyt viselt, gondosan kifényesített cipővel. Közelebbről sokkal jobban nézett ki,

mint gondolta. Tetszett neki a zöld szeme, a leburnult bőre és a hófehér fogsora.

– Gondolja, hogy megölték?

– Mi másért heverne egy szeméthalom tetején? – kérdeztet vissza a férfi. – Reménykedjünk abban, hogy az egész lány ott van, és nemcsak egy testrésze.

Amelia megborzongott.

– Megláttam a csizmát, és azt hittem, hogy valaki kidobta – ismerte be. – Nem gondoltam volna, hogy egy lábón lesz rajta.

Némán álltak egymás mellett. Amelia szeretett beszélni, de a sok megnémította.

A RENDŐRSÉG NEMSOKÁRA megérkezett. Lezárták a területet, hogy senki se jöjjön be az utcába, majd néhány zacskót eltávolítottak a holttest körül, és fényképeket készítettek róla.

Az egyik rendőr odajött hozzájuk. Közel járhatott a nyugdíjhoz, és az arcát mély ráncok barázdálták.

– Bizonyára maga az ifjú hölgy, aki megtalálta a holttestet – szólította meg Ameliát. – Ön pedig az úriember, aki felhívott minket?

Amelia bólintott.

– Amelia White vagyok, és a Godolphin Road huszonkettő alatt lakom. Megláttam a lábat, és odarohantam Maxhez, aki pont akkor fordult be a sarkon.

Amelia nem említette, hogy meg akarta szerezni a csizmát. Utólag nagyon hátborzongatónak tartotta, hogy egy halott lány lábán volt.

– Átlépnének a kordonon, hogy megnézzék, hátha felismerik? – kérdezte a rendőr.

Amelia és Max egyetértően bólintott, és átbújt a kordon alatt.

Közelebb léptek, és látták, hogy egy fiatal, nagyon csinos, hosszú szőke hajú lány hevert a szemétdombon. Piros forrónadrágot viselt, amelynek vállpántja és előkéje is volt. A pántok alatt egy vérfoltos fehér pólót vagy blúzt láttak. A lány öltözéke még jobban felzaklatta Ameliát, mert ő is pont ilyenre vágyott, de úgy érezte, hogy nem elég vékony hozzá.

– Még sosem láttam – jelentette ki a könnyeit nyelve. – Nem hiszem, hogy a környéken lakik.

Max is ugyanezt mondta. A rendőr megköszönte nekik a segítséget, felírta a nevüket és a címüket, majd közölte, hogy be fogják hívni őket, hogy írásban is megadják a tanúvallomásukat.

– Hogyan ölték meg? – kérdezte Max.

– Az orvosszakértő most vizsgálja. Ha megállapítottuk a személyazonosságát, értesítjük a közeli hozzátartozóit. De maguk most elmehetnek.

– Hát ennyi... Elküldtek minket – jegyezte meg Max könnyed hangon, mintha egy kicsit fel akarná vidítani Ameliát, miközben elvezette a helyszínről. – Olyan fehér, mint a fal, Amelia. Hazamenjek magával, és főzök egy teát, vagy valamit? Nem akarom egyedül hagyni egy ilyen megrázkódtatás után.

– Nagyon kedves magától – hálálkodott Amelia, és örült az ajánlatnak, mert úgy érezte, hogy szétesik, ha magára marad. – De csak ha nincs valami fontosabb dolga.

– Még ha lenne is, most elhalasztanám – válaszolta a férfi halvány mosollyal az arcán. – Egyébként én is ugyanúgy meg vagyok rendülve, mint maga, és szívesen innék egy csésze teát.

Már a szobája felé haladtak a lépcsőn, amikor Max újra megszólalt.

– Milyen vicces! Régóta látom szinte mindennap, de még nem beszéltünk egymással. Illetve nem vicces... Inkább szomorú, hogy egy tragédiának kellett történnie ehhez.

Amelia körülbelül két éve vette észre a férfit. Túl merevnek tartotta, a mindig tökéletesre nyírt haja és az elegáns öltönye miatt. Még farmerben és pólóban is úgy nézett ki, mintha a Burton kirakatából lépett volna ki.

– London már csak ilyen – jegyezte meg Amelia, miközben kinyitotta az ajtaját, és örült, hogy munkába indulás előtt rendet rakott a lakásban. – Egy balesetre vagy valami tragédiára van szükség ahhoz, hogy az emberek szóba álljanak egymással. A hippi korszak egy időre barátságosabbá tette a várost, de ennek már vége.

– Maga is hippi lány volt, amikor először megpillantottam – jegyezte meg a férfi, és a széles mosolyától szarkalábak jelentek meg a szeme sarkában. – Bő ruhát viselt, és a homlokán egy gyöngyös pánt volt. Azt hiszem, nem is hordott cipőt.

– Valóban? – Amelia felnevetett. – Most felfordul a gyomrom, ha arra gondolok, hogy mezítláb járjak a szemétben meg a kutyapiszokban.

Max egy pillanatra megállt a szoba közepén, és körülnézett. Amelia mindent fehérre festett, még az asztalt, a székeket meg a háborús időkből származó tálalószekrényt is. Az asztalon egy váza állt, benne piros gladióluszokkal, a régi karosszéket egy patchwork takaróval borította be, és a falakra több tucat élénk színű festményt akasztott. Még a sarokban lévő ágycipőjét is egy piros takaróval és alapszínnek

ben pompázó párnákkal díszítette. Az ablakon át beáramló késő délutáni fényben nagyon szépen nézett ki a lakás.

– A képeket maga festette? – kérdezte Max. – Mert egyértelmű, hogy művészi alkat.

Amelia elmosolyodott.

– Nincs bennem semmi művészi. Akkor sem tudnék rajzolni, ha az életem múlna rajta, de szeretem a művészetet. Ezeket többnyire azoktól a festőktől vettem, akik a Kensington Gardens kerítésére akasztják ki a műveiket. De varrni tudok, a patchwork takaró az én munkám. És a bútorfestéshez is értek.

– Nagyon szép szoba – állapította meg a férfi. – Az enyém elég nyomorúságos.

– Üljön le! – Amelia egy kis szófára mutatott, amit élénk türkiz színű, apró tükrökkel díszített marokkói ágytakaró fedett. Aztán elhúzott egy függönyt egy alköv előtt, ahol egy mosogató, egy hűtő és a hűtő tetején egy apró, Baby Belling márkájú tűzhely rejtőzködött. Megtöltötte és bekapcsolta a vízforralót, majd egy polcról levett két bögrét. – Ez a hely borzalmasan nézett ki, amikor ideköltöttem, de olcsó volt, és láttam benne fantáziát. Most már egészen megkedveltem.

– És mi történt a hippi lánnyal? – érdeklődött Max.

Amelia megnézte magát a tükörben. Most inkább a „városi lány” irányzatot próbálta követni: fekete-fehér mini-ruha és divatos bobfrizura. Amikor Max 1968-ban először meglátta, a preraffaeliták stílusát utánozta. A haját bedauerolta, és hennával vörösre festette. Lenge, bő ruhákat, csilingelő karpereceket hordott, és nem volt rajta melltartó.

– Felnőtt. – Amelia felsóhajtott. – Jó volt a korszak, de kiderült, hogy nem hozta el azt a nirvánát, amiben reménykedtünk. Brian Jones meghalt, aztán Jim Morrison is,

nem beszélve arról, hogy a vietnámi háború folytatódott, és rengeteg amerikai katona elesett. Mindez arra készítetett, hogy egy kicsit komolyabban vegyem az életet. Aztán idén nyertek a konzervatívok, és ez megadta a kegyelemdőfést a hippi életfelfogásnak. Na és maga? Magát is megváltoztatták a hatvanas évek?

– Belül igen – válaszolta a férfi, és engedelmesen helyet foglalt a szófán. – Tetszett, hogy megnyitotta az embereket, engem is beleértve. A zene, az önkifejezés szabadsága... De könyvelő vagyok, és ez a munka visszafogott stílust igényel. De lehet, hogy csak belesimultam a követelményekbe.

Amelia leült a férfival szemben. Maxet nagyon kellemes és intelligens embernek ismerte meg. Nem volt az esete, de elege volt az olyan férfiakból, akik csak fűvel tudták elviselni az élet kihívásait, és egy olyan nőt akartak, aki eltartja őket. Igaz, hogy némelyik hippi pasi remek volt az ágyban, de ezt úgy érte el, hogy egész nap ott tartózkodott, és tudatmódosító szereket használt.

– És maga mivel foglalkozik, Amelia? – kérdezte a férfi, megzavarva az elkalandozó gondolatait.

– A helyi újságnál dolgozom – válaszolta Amelia. – Azt szoktam mondogatni, hogy kezdő riporter vagyok, de igazából reklámhelyeket árulok, teát főzök, és az irodai mindenes szerepét töltöm be.

– És szokott írni? Mármint magának?

Ezt még senki sem kérdezte tőle. Talán az emberek túl felszínesnek tartották, és azt hitték róla, hogy csak a szórakozás érdekli.

– Igen – ismerte be szégyenlősen. – Egy könyvet írok, de eddig még senkinek sem beszéltem róla. – Amelia remélte, hogy a férfi nem fogja megkérdezni, miről szól, mert nagyon elcsépelte témának tűnt egy hatvanas években felnőtté

váló lány története. A könyvben a szabad szerelem, a drogok és az erkölcsi normák fellazulása megváltoztatja a hősnőt, és az olvasók biztosan azt hinnék, hogy saját magáról mintázta a karaktert. Pedig az írása a körülötte lévő emberek megfigyelésén alapult. Ő nem vesztette el a saját erkölcsi irányjelzőjét, és nem volt szüksége drogokra, de megértette azokat, akikkel ez megtörtént.

– Nem fogom megkérdezni, miről szól – közölte a férfi, Amelia nagy meglepetésére. – A nagymamám novellákat írt, és nem szerette, ha kérdezősködtünk. Mindig azt mondta: „Várjatok, amíg megjelenik egy folyóiratban! Elrontjátok a kérdéseitekkel, mert akkor én is megkérdőjelezem, amit írok.”

– Hogy ez mennyire igaz! – csodálkozott el Amelia. – Ha megpróbálok egy rövid összefoglalót írni róla, annyira szánalmassá válik.

– Tehát az a titkos vágya, hogy állandó rovata legyen egy újságban?

Amelia felnevetett, és majdnem kilötytyintette a teáját.

– Nem! A regényírás mesterségét igyekszem elsajátítani, azzal a titkos reménységgel, hogy kiadják a könyvemet. Nem akarok igazi újságíró lenni, mert azok mind cinikusok és irigyek. Amikor holnap bemegyek az irodába, és mesélek nekik a meggyilkolt lányról, mindegyik a legjobb barátom akar lenni egy napig.

– Erről jut eszembe: nem szeretné megtudni, hogy ki az a lány, ki ölte meg, és miért dobta a szemébe? Nem akarja kideríteni a hátterét, és megismerni az életét? Én biztosan szeretném.

Ameliának tetszett a férfi kíváncsisága. Sokszor tapasztalta, hogy a férfiakat nem érdekli annyira az emberek háttere, mint őt.

– De igen. Sőt nagyon szeretném, ha megkérnének, hogy írjak róla egy cikket, és mutassam be, milyen ember volt, mivel foglalkozott, milyen volt a családja. De sejtem, hogy az újságom csak szenzációnak fogja majd fel a halálát, és a borzalmas részleteket emeli ki. Helyi újság vagyunk, de a vezetésünk a *News of the World*-öt majmolja.

Max elmosolyodott.

– Ez talán még a javára is válhat. Ha sikerülne mindent megtudni róla, és bemutatni a tényeket, akkor annak a regénye is hasznát láthatja.

Ittak még egy teát, aztán Amelia sajtos pirítóst készített maguknak, és úgy beszélgettek, mintha barátok lennének. Megtudta, hogy Maxnek volt egy Gloria nevű állandó barátnöje, akivel fél évvel ezelőtt szakítottak.

– Kedveltem, de nem voltam szerelmes belé, akármit is jelentsen ez – ismerte be a férfi. – Ő állandóan a házasságra célozgatott, de én úgy gondoltam, hogy ha megnősülök, akkor azért fogok elvenni valakit, mert nem tudok nélküle élni. Szerintem erről szól az igazi szerelem. Rosszul éreztem magam, amiért kihátráltam a kapcsolatból. Gloriának nagyon fájt – folytatta Max. – Azt remélte, hogy boldogtalan leszek nélküle. Nos, ez nem történt meg, de azt hiszem, megátkozott. Akikkel azóta randiztam, eleinte ígéretesnek tűntek, de később mindegyik elveszítette a vonzerejét. Azt hiszem, ez úgy hangzik, mintha sekélyes lennék – tette hozzá.

Ameliának még jobban tetszett a férfi, amiért ezt mondta.

– Nem sekélyes, csak őszinte. Azt hiszem, én sem tapasztaltam még meg az igazi szerelmet – vallotta be. – Megtaláltak az erőszakos fráterek, a hiú pávák, a szálnalmas lúzerek és a gonosz gazemberek. Nem is beszélve azokról, akik nem kedvelték a higiéniát. Néha bántott, ha dobtak,

de egy-két nap múlva már örültem, hogy megszabadultam. Mostanában esténként inkább itt ülök, és írok.

Max elmosolyodott.

– Tavaly télen gyakran láttam a fényt az ablakában, még késő éjjel is. Azt hittem, hogy egy romantikus kapcsolata van. Sosem gondoltam volna, hogy könyvet ír.

– A románcok csak képzeletbeliek – közölte Amelia nevetve. – Annnyira örülök, hogy eljött hozzám a szörnyű élmény után. Sikerült felvidítania.

ÉJFÉLKOR AMELIA MÉG ébren volt. Max végül tíz óra körül távozott. Amelia nem győzött csodálkozni, mennyire megkedvelte. Egyáltalán nem volt az az unalmas figura, akinek hitte, és egy kicsit szégyellte, hogy mostanáig így gondolt rá, pedig semmit sem tudott róla.

A férfi nagyon kellemes társaságnak bizonyult. Nem beszélt a munkájáról és a munkatársairól. Azt mondta, hogy az dögunalmas. Viszont Amelia megtudta, hogy krikettezik, és kisebb szerepeket játszik egy amatőr szintársulatban. Ezenkívül szeretett énekelni és sziklát mászni.

– Tetszik a gondolat, hogy egy sziklamászó énekel. A hegyek életre kelnek a zene hangjától? – kérdezte nevetve.

Max jót nevetett ezen, bár amúgy is jókedélyű volt. Azt mondta, hogy a három bátyja mellett korán meg kellett tanulnia nevetni a gonosz tréfáikon, nehogy böggömásinának tartsák. Egy lápvidéki farmon nőtt fel Devonban, de egy éve a szülei eladták a gazdaságot, és visszavonultak Sidmouthba. Reménykedtek abban, hogy valamelyik fiuk átveszi a farmot, de két bátyja belépett a Királyi Légierőbe, a harmadik pedig nemrég fejezte be az állatorvosi egyetemet, és Edinburghba költözött. Max sosem akart gazdál-

ködő lenni, pedig azt állította, hogy idilli gyerekkora volt a farmon. Hétéves korában kezdett el mászni Dartmoor vadregényes szikláin. Most Skóciába vagy Észak-Walesbe utazik, ha mászni akar.

De a beszélgetésük újra és újra visszatért a halott lányra. Maxet is ugyanúgy érdekelte, hogy ki lehetett, és miért ölhatték meg, mint Ameliát. Max szerint a Goldhawk Roadból az Uxbridge Roadba vezető keskeny Scotts Road egyetlen funkciója, hogy hozzáférést biztosítson a szélesebb utakhoz, amelyeket keresztez. A gyilkos azért döntött úgy, hogy ott szabadul meg a holttesttől, mert két oldalról a kertek fala akadályozza a kilátást. A házak felső emeletéről pedig az út menti fák miatt nem lehet jól látni az utcát.

– Akkor is furcsa hely egy holttest kidobásához – vélte Max. – Ma reggel nem volt ott, mert biztosan észrevettem volna a csizmát. Tehát a nap folyamán dobta oda a gyilkos. Valószínűleg nem sokkal azelőtt, hogy maga elhaladt arra. Bizonyára kocsival hozta ide; de akkor miért nem ment tovább, Londonon kívülre? Lehet, hogy pont a szemét jelentette a hely vonzerejét. Talán szemétnek tartotta a lányt.

Amelia az ágyában hevert, és végiggondolta a nap eseményeit. Rájött, hogy nemcsak a halott lányról szeretne még többet megtudni, hanem Maxet is újra akarja látni.

Harmadik fejezet

AMELIA MÁR KÉT órát töltött egy levegőtlen helyiségben, egy láncdohányos, mogorva rendőr társaságában, és kezdett elege lenni.

– Mindent elmondtam, ami történt! – fakadt ki ingerülten. – Most pedig szeretnék bemenni a munkahelyemre!

Reggel nyolckor két rendőr jelent meg az ajtaja előtt, és ráparancsoltak, hogy velük kell mennie, tanúvallomást tenni.

Amelia aggódott, hogy el fog késni a munkából, de a rendőrök nem törődtek a félelmeivel. Előző nap mindent elmondott nekik, és nem volt semmi hozzátennivalója, ezért úgy gondolta, hogy az egész legfeljebb húsz percet vehet majd igénybe. Nagyot tévedett.

– Már mondtam, hogy nem ismertem azt a lányt. Sosem láttam – ismételte meg fáradt hangon, amikor a rendőr megint az orra alá dugta az áldozat fényképét. A lány nagyon csinos volt rajta, pedig a fotó a halála után készült. – Nézze, nem láttam, hogy valaki odadobta volna a szemét tetejére. Nem láttam senkit gyanúsán ólálkodni a környéken. – Amelia elhallgatott, mert attól félt, hogy elveszíti az önuralmát. – Hányszor kell még elmondanom

magának ugyanazt a dolgot? Csak megláttam a csizmát, és meg akartam szerezni. Nem számítottam arra, hogy egy halott lány lábán lesz. Azt hittem, valaki kidobta.

– Tegnap a helyszínen nem közölte a rendőrrel, hogy el akarta venni a csizmát. Miért nem?

Amelia dühösen forgatta a szemét.

– Sokkot kaptam, amikor rájöttem, hogy valakinek a lábán van. Halálra rémültem. Nem akartam beismerni, hogy régóta szeretnék egy olyan csizmát, és szerettem volna megtudni a méretét.

– Tehát el akarta venni a csizmát?

Amelia a rendőrre meredt, és megdöbbsent, hogy ennyire fontosnak tartja ezt a részletet.

– Nos, igen. Ha csak ki lett volna dobva, és jó a mérete. – Tudta, hogy már kiabál, de nem tehetett róla. – De amikor rájöttem, hogy valaki van a szemét alatt, rémülten visszatántorodtam. Ekkor ért oda Max, a szomszédom, és gyorsan felhívta a 999-et. Most pedig elmehetek végre dolgozni? Nem tudok semmi mást mondani.

– Rendben – bólintott a rendőr. – De ujjlenyomatot kell vennünk magától, hogy megkülönböztessük a csizmán talált többi ujjlenyomattól.

– Megtudták már, hogy kicsoda a lány? – kérdezte Amelia, amikor kifelé tartottak a helyiségből. – Olyan fiatalnak és kedvesnek tűnik. A családja biztosan nem tudja, hol van.

– Ez a mi dolgunk, nem a magáé! – vágta rá a rendőr gorombán. – Most pedig jöjjön velem, hogy levegyem az ujjlenyomatát!

MAJDNEM TIZENEGY ÓRA volt, mire Amelia beért a Shepherds Bush Roadon lévő szerkesztőségi irodába. Haragudott az át-

élt megpróbáltatások miatt, és azonnal a főszerkesztő szobájába ment, hogy megmagyarázza a késését. Legnagyobb meglepetésére, a főnöke barátságosan fogadta, megkínálta egy csésze teával, leültette, és megkérte, hogy mesélje el neki az egész történetet. Ő sem értette, miért gorombáskodik a rendőrség valakivel, akinek csak annyi a bűne, hogy bejelentett egy gyilkosságot.

Jack Myles nem a kedvességéről volt híres. Legendák keringtek az indulatos természetéről, a durva karaktergyilkosságairól és a humortalan személyiségéről. Amelia buldogként szokta leírni a barátainak, lelógó állkapoccsal, barna fogakkal és erős testszaggal. Úgy irányította a szerkesztőséget, mintha katonatiszt lenne, és nagyon keményen bánt azzal, aki nem ugrott a parancsszavára. Ameliának jól esett a főnöke együttérzése, de tudta, hogy egy ilyen ravasz vén róka valószínűleg nagy sztorit szimatol a gyilkosságban, és még nagyobb szenzációt remél attól, hogy Amelia találta meg a holttestet.

– Amikor a rendőrség nyilvánosságra hozza a lány nevét és a gyilkosság módját, kedves gesztus lenne, ha felkeresnéd a családját – javasolta, miután belefáradt a színlelt együttérzésbe.

Ameliának tátva maradt a szája. Nem számított ilyen nyilvánvaló tapintatlanságra.

– Azt nem tehetem! – tiltakozott rémülten. – Biztosan le vannak sújtva a gyásztól.

– Az embereknek éppen ilyenkor van a legnagyobb szükségük arra, hogy beszéljenek valakivel – torkolta le a főnöke. – Te találtad meg a lányt, ezért az anyja közel érez magához, és mindent el fog mesélni.

Amelia nem mert tovább akadékoskodni. Elborzasztotta Jack érzéketlensége... de talán igaza van. A lány anyja

talán valóban érez valamit a személy iránt, aki megtalálta a lányát, ahogy Amelia is valamilyen módon kötődik a lányhoz. És igazából ő is meg akarta ismerni az áldozat hátterét, hogy megtudja, ki volt az a lány, aki azt a fehér csizmát viselte.

Jack tovább kérdezgette őt a bűntény helyszínéről.

Miközben hallgatta őt, az asztalra könyökölt, a fejét a jobb kezébe támasztotta, a ballal pedig elgondolkodva dörzsölte az állát. Amelia már százszor látta ezt a testtartást, amit általában az követett, hogy a főnöke a hallott történet saját verzióját adja elő.

– A gyilkos szemétnek látta a lányt – állapította meg, miután Amelia végzett a beszámolójával. – Senki sem várakozik egy szemétdomb mellett, abban reménykedve, hogy megölhet valakit, aztán a hegy tetejére hajítja. De azt tudta, hogy a halom ott van. Máshol ölte meg a lányt, és kocsival hozta ide, hogy kidobja a holttestét. Azt sem tartom kizártnak, hogy egy ideje már követte. A gyilkos talán ronda, és tudta, hogy egy ilyen nőt sosem kaphat meg.

– Az is lehet, hogy összeveszett a fiújával, ő pedig megölte, és kidobta – vetette fel Amelia. – Egész Londonban halmokban áll a szemét, mert nem viszik el.

– Ha egy férfi szeret egy nőt, akkor nem hajítja a szemétdombra. Eltemette volna az erdőben, vagy valami szép helyen.

Amelia bólintott. Ez logikusnak hangzott.

– De ha a gyilkos idegen volt, akkor hogyan fogja megtalálni a rendőrség?

– Mert újra gyilkolni fog – jelentette ki Jack. – Rákaptott az ízére, és meg akarja ismételni.

– Nagy kockázatot vállalt, amikor kidobta a hullát – vélte Amelia. – A fák miatt nem sokat látni a házak

hátsó ablakából, de azért vannak járókelők az utcán, nemcsak nappal, hanem éjjel is.

– Gondolom, ez fokozta az izgalmat – tette hozzá Jack, és felállt, egyértelműen Amelia tudomására hozva, hogy ideje távoznia. – Most kimegyek, és beszélek az egyik fülesemmel a zsaruknál. Az íróasztalodon van néhány téma azoknak a cégeknek, akik hirdetni akarhatnak nálunk. Nézz utána a dolgoknak!

Ameliának rosszulesett, hogy Jack ilyen hirtelen vetett véget a beszélgetésüknek. Addig úgy érezte, hogy a főnöke foglalkozik vele, és megérti, milyen megrázkódtatáson ment át, de aztán eszébe jutott, hogy a kollégái szerint Jack végtelenül önző ember. Így hát folytatta a munkáját, és igyekezett nem foglalkozni a sérelmeivel.

Jack csak délután négykor tért vissza az irodába, és bűzlött a cigarettától meg a whiskytől.

– Az irodámba! – szólt oda Ameliának, amikor elhaladt az asztala mellett.

Nem volt szokatlan jelenség, hogy Jack részeg a szerkesztőségben. Gyakran került elő ilyen állapotban, miután találkozott egy kontaktjával. Néha elaludt az irodájában lévő heverőn. A kollégák szerint az is többször előfordult, hogy részegen a papírkosárba vizelt.

– Találtál valami hasznosat? – kérdezte Amelia.

Jack a heverőre rogyott, és Amelia elfordította a tekintetét, mert a férfi cipzárja nem volt felhúzva. Nagyon remélte, hogy nem fog vizelni előtte.

– Hát persze. Egy megállíthatatlan tűzvihar vagyok, ha információt akarok szerezni – válaszolta nehezen forgó nyelvvel, aztán kotorászni kezdett a zakója zsebében, és elővett egy darab papírt. – A címe! Sztriptíz táncos volt. A neve Lucy Whelan, a kora huszonkét év. A gyilkos biz-

tosan az egyik kuncaftja a sztriptízbárból. A zsaruk ma razziáznak a helyen. Menj el a rokonaihoz, és próbálj szerezni róla valami háttér-információt! Már közölték velük, hogy a lányuk meghalt, de még nem szivárgott ki minden részlet, úgyhogy a kopók még nincsenek ott. Tanácsold a családnak, hogy ne beszéljenek senki mással!

Amelia szeretne volna megjegyezni, hogy több tapintatot kellene mutatnia a gyászoló család iránt, de nem mert megtenni. Inkább kisietett az irodából. Nem azért, mert örült a feladatának, hanem minél előbb meg akart szabadulni a Jackből áradó büztől.

A WHISKY ÉS A CIGARETTA kellemetlen szaga rossz emlékeket idézett fel az apjáról, Bill White-ről, akit a barátai Krétának neveztek. Ugyanezek a barátok bátornak, bölcsnek, nagylelkűnek és keménynek hitték, de valójában az apja kegyetlenül bánt a feleségével, Gilliannel és a gyerekeivel. Nem adott nekik elég pénzt, semmibe vette őket, ők pedig rettegtek tőle.

Tizennyolc évesen, 1929-ben lépett be a seregbe, ahol nagyon gyorsan szakaszvezető lett belőle. Tíz éven belül, a háború kitörésekor, már törzsőrmesterként szolgált. Valószínűleg Bill volt az egyetlen férfi Angliában, aki örömmel ment a háborúba, mert alig várta, hogy igazi harcokban vehessen részt. Amelia úgy vélte, hogy az anyja is örült a távozásának, de ebben nem lehetett biztos, mert csak 1945-ben született meg. Gilliant az akkori három gyerekével együtt Norfolkba evakuálták, ahol buszkalauzként kapott munkát. Az elejtett szavaiból Amelia arra következtetett, hogy élvezte a munkáját, amíg terhes nem lett Peterrel.

Ha Billnek hinni lehetett, akkor háborús hős lett belőle, bár Amelia meg volt győződve arról, hogy minden történetét csak kitalálta. Kapott egy érmet, amiért a dunkirki visszavonulás idején kimentett egy súlyosan sebesült tisztet, ezért ez az egy esemény igaz lehetett. Bill mindig büszkén mutogatta a medált, de nem lehetett olyan sok veszélyes és távoli helyen, amilyenekről mesélt. Főleg, hogy időnként hazajött, és Gilliant teherbe ejtette, először Peterrel, majd Ameliával.

Amelia szerette volna elhinni, hogy Bill egy ázsiai hadifogolytáborba került, ahogy állította. Jó volt arra gondolni, hogy talán nem is ő az apja, és az igazi apja egy kedves és rendes ember.

Egy nővére és három bátyja volt, és a legfiatalabb gyerek lévén az apja őt nem verte olyan gyakran, mint a többieket. De már korán megtanulta, hogy élénk érdeklődést színlelve kell hallgatnia a történeteit, főleg, ha részeg.

Az apjuk erőszakossága elsősorban a legidősebb bátyja, Michael és az anyja felé irányult. Bill Gilliant hibáztatta mindenért, ami nem tetszett neki: azért, mert egészségügyi okokból leszerelték, mert öt gyerekük volt, mert teherautót kellett vezetnie, hogy megkeresse a kenyérre valót, és mert White Cityben éltek egy tanácsi lakásban. Michaelt különösen gyűlölte, mert a fiú csendes, szelíd és finom lelkű volt. Ezeket a tulajdonságokat biztosan nem az apjától örökölte.

Amikor evakuálták őket, Michaelt egy gyermektelen orvos meg a felesége fogadta be. A kényelmes otthonukban a fiú felfedezte a könyveket, megtanult sakkozni, és klasszikus zenét hallgatott. Az orvos meg a felesége nagyon megkedvelte, és első osztályú oktatásban részesítette. Christine és James is ugyanabban a faluban élt, de őket egy farmer házaspár szállásolta el.

1960-ban, amikor Amelia tizenöt éves volt, Michael bevallotta neki, hogy a háború végén öngyilkossági gondolatokat forgatott a fejében, amiért haza kell mennie. Michael akkor még csak tizenkét éves volt, és nem tudta elviselni a gondolatot, hogy megint szegényes körülmények között kell élnie, egy fedél alatt az erőszakos apjával, aki lenézte a könyvmoly természetét miatt.

Végül kiderült, hogy Michael hazatérése még a vártnál is rosszabbul alakult. A négyéves Petert nem ismerte, és Amelia még kisbaba volt. A tanácsi lakás kicsi, nyirkos és hideg volt, és a többi lakóval kellett osztozni a kinti vécén. A három öccsével egy ágyban aludt, nem volt elég étel és tüzelő. Ráadásul Bill állandóan gúnyolta. Szerinte minden fiúnak az utcán kéne focizni, vagy bandákba tömörülve rohangászni, ahogy ő tette gyerekkorában. Valahányszor meglátott egy könyvet Michaelnál, megütötte.

Aztán egy este Bill olyan részeg volt, hogy majdnem halálra verte Michaelt, akinek eltört a karja, megrepedt több bordája, és az egész testét véraláfutások borították. Christine a sarki boltba rohant, és könyörgött, hogy hívjanak rendőrt és mentőt, mielőtt Bill megöli a bátyját.

A rendőrök letartóztatták Billt, de Gillian tudta, hogy nem fogják sokáig bent tartani, ezért kétségbeesésében felhívta az orvost meg a feleségét, és megkérte őket, hogy fogadják be Michaelt, ha kijön a kórházból.

A házaspár örömmel beleegyezett – sőt azonnal Londonba jöttek, és megszervezték, hogy Michaelt egy mentővel Norfolkba szállítsák. Állítólag beszéltek Bill-lel, amíg börtönben volt, és megfenyegették, hogy feljelentik gyermekbántalmazásért, ha még egyszer Michael közelébe merészkedik. Amelia nem tudta, hogy ez tényleg így történt, vagy sem, de a házaspárnak köszönhetően Michael végül

egyetemre ment, és belőle is orvos lett – az apjuk legnagyobb bosszúságára.

Amelia időnként találkozott Michaellel. Megpróbálták kialakítani egy testvéri kapcsolatot egymás között, már csak azért is, mert mindketten a család számkivetettjei voltak. De Michael már majdnem felnőtt, amikor ő megszületett, és csak néhány hétig éltek egy fedél alatt. Michael nős és két gyereke van. Bury St. Edmundsban praktizál, és ritkán jön Londonba. Amikor találkoztak, igyekezett igazi testvérként bánni vele, de Amelia érezte rajta, hogy nem szívesen emlékszik a múltra.

Amelia ezt meg tudta érteni. A Wormwood Scrubs börtön árnyékában élni, a nyomorúságos, hideg, nyirkos házban, már önmagában rémes volt. Ráadásul az apjuk gonosz és erőszakos volt, az anyjuk pedig százalmas és gyenge, amiért nem hagyta ott az első alkalommal a férjét, amikor az megütötte.

Amelia tizennyolc évesen ment el otthonról, miután az apja megverte. Azóta Christine feleségül ment egy férfihoz, aki majdnem olyan rossz, mint az apjuk, James és Peter pedig többször börtönbe került különféle pitiáner bűnök miatt. Amelia örökre elhagyta őket, és elfogadta, hogy a családja sosem fog megváltozni. Nehezebbé esett jó emléket felidézni velük kapcsolatban.

WHELANÉK CHISWICKI CÍME közelebb volt Actonhoz, mint Chiswickhez, és jó sokat kellett gyalogolni a Turnham Green metróállomástól. Ameliát nem zavarta a hosszú séta. Örült, hogy halogathatja a pillanatot, amikor be kell kopognia Whelanékhoz. Nagyon remélte, hogy nem fogják rácsapni az ajtót.

Egy szép sorházhoz ért, ahol színes virágok pompáztak az apró előkertben. A kezét a kapura tette, és összeszedte a bátorságát, hogy belépjen rajta. Elképzelte, hogy Lucy anyja haragosan kitessekeli, és a család szenzációhajhászással fogja vádolni, vagy pénzéhes ügyvédnek tartja. De tudta, hogy ha nem szerez valamit Jacknek, akkor valószínűleg ki fogja rúgni.

Nehéz szívvel odament a bejárati ajtóhoz, és becsengetett.

Egy kivörösödött szemű, sírástól feldagadt arcú nő nyitott ajtót. Biztosan ő Lucy anyja. Amelia nagy levegőt vett.

– Mrs. Whelan, Lucy édesanyja? – kérdezte szelíd hangon.

– Igen. És maga kicsoda? – kérdezett vissza a nő megtörtén.

– Én vagyok az a személy, aki megtalálta Lucy-t – folytatta Amelia, és titokban keresztbe tette az ujját, nehogy elrontson valamit. – Azóta nem tudom kiverni a fejemből, és mindig arra gondolok, milyen lehet most magának meg a család többi tagjának. Ezért elkértem az egyik rendőrtől a címét, hogy tiszteletemet tehessem.

– Maga találta meg? – kérdezte Mrs. Whelan, és meglepettnek tűnt. – Mondták, hogy egy nő volt, de sokkal idősebbnek gondoltam. Jöjjön be!

Amelia csak akkor tudott újra levegőt venni, amikor az apró előszobában volt. Bejutott... Ha nem viselkedik úgy, mint egy újságíró, vagy nem tesz fel egy kínos kérdést, akkor minden rendben lesz.

A nappali kicsi volt, alig tíz négyzetméter, és a nagy barna ülőgarnitúra, az étkezőasztal meg a körülötte lévő székek még szűkebbnek mutatták. Négy nő tartózkodott a helyiségben. Az egyik ráncos arcú volt, hetvenéves lehetett,

és Amelia Lucy nagymamájának vélte. A Mrs. Whelannel nagyjából egyidős nő az anya testvére lehetett, mert nagyon hasonlítottak egymásra. A két fiatalabb nőről később kiderült, hogy Lucy nővérei.

– Amelia White vagyok. Én találtam meg Lucy-t – közölte idegesen. – Sajnálom, hogy megzavartam a gyászukat, de nagy megrázkódtatást jelentett nekem ez az eset, és nem tudom kiverni a fejemből. De elmegyek, ha nem akarják, hogy itt legyek.

– Üljön le, drágám! – szólalt meg a legidősebb hölgy. – Mindig úgy véltem, hogy egy haláleset után legjobb összegyűlni, az elhunyttról beszélgetni és megosztani egymással a szomorúságot. Tehát szívesen látjuk.

– Nichola vagyok, Lucy idősebbik nővére – mutatkozott be az egyik fiatalabb nő, miközben odébb húzódott a heverőn, hogy helyet adjon neki. – Ő pedig Tracy, a húgom. – Nichola a másik nő felé intett a kezével.

Mindketten szép szőke lányok voltak, akárcsak Lucy. Vonzó arcúak, karcsú termetűek. Amelia úgy tippelte, hogy a húszas éveik végén, vagy a harmincas éveik elején járhatnak.

– A rendőrök nem sokat árultak el nekünk, csak azt, hogy egy szeméthalmon találták meg Shepherds Bushban. Azt mondták, hogy leütötték, és leszúrták.

– Én nem tudtam, hogyan halt meg. Nekem nem beszéltek erről – magyarázta Amelia. – Én a csizmáját vettem észre a szemétben, és túl szépnek tartottam, hogy csak úgy kidobják. Amikor megérintettem, az egyik szemeteszsák odébb csúszott, és megláttam Lucy lábát.

Feszült csend telepedett a helyiségre.

Mrs. Whelan hozott Ameliának egy csésze teát meg egy szelet süteményt.

– Nem tudjuk elhinni, hogy többé nem látjuk a mi Lucynkat – sóhajtott fel az asszony, majd lerogyott az egyik fotelba, és ömleni kezdtek a szeméből a könnyek. – Előző este elment dolgozni, ahogy szokott, de azt mondta, hogy egy barátnőjénél fog aludni, és csak másnap találkozunk. Ezt gyakran megcsinálta, úgyhogy nem volt okom aggódni miatta.

– Mit dolgozott? – kérdezte Amelia.

Tapintatosabbnak vélte, ha nem árulja el, hogy tudja.

– Egzotikus táncosnő volt – válaszolta Mrs. Whelan. – A rendőr, aki ma idejött, és közölte velünk a hírt, sztriptíz-táncosnőnek tartotta. De ez nem igaz. Egy Beachcomber nevű elegáns éjszakai klubban dolgozott hula táncosként. Nem volt szimpatikus az a rendőr. Úgy beszélt róla, mintha egy olcsó cafka lett volna, aki megérdemli, hogy ez történt vele.

Amelia szíve összeszorult, amikor Mrs. Whelan őszinte zokogásban tört ki. Nem csendben könnyezett, hanem hangosan jajveszékelt. Megfogta a nő kezét.

– Láttam a képét, amikor bent voltam tanúvallomást tenni. Gyönyörű lány volt, és nem kell törődnie egy ostoba rendőrrel, aki nem tud különbséget tenni egy profi táncosnő meg egy sztriptíz-táncosnő között. Ami pedig azt illeti, hogy Lucy megérdemelte a sorsát... nos, ez a legnagyobb ostobaság. A férfiak mindig ezt mondják, amikor egy nőt bántanak.

– A mi Lucynk egy igazi napsugár volt – szólalt meg Tracy, a fiatalabbik nővér, és a hangja rekedt volt a visszafojtott érzelmektől. – Mindig a legjobbat látta az emberekben. Az éjszakától sem félt soha. A gyilkos megkérdezhetette tőle az időt, vagy hogy merre található a legközelebbi metró-állomás, és ő megállt, hogy válaszoljon neki.

Amelia megérezte, hogy a négy nőnek most arra van szüksége, hogy mindent elmeséljen Lucyról, ezért csak hátradőlt, és hallgatta őket.

A beszámolóik alapján kiderült, hogy a lányt mindnyájan nagyon szerették, és nemcsak felszínesen ismerték, ahogy őt a testvérei. A Whelan család tagjai jól ismerték és megértették Lucy-t. Megtudta tőlük, hogy szeretett táncolni, nagy rajongója volt a Rolling Stonesnak, és tetszett neki Sean Connery. Szívesen kirándult az erdőben, kedvelte a giccses Walt Disney filmeket, és gyakran ellátogatott a Tate Galériába vagy a Nemzeti Galériába, hogy megcsodálja a festményeket. A magabiztos stílusa, a mindig tökéletes frizurája és öltözéke miatt modern és felvilágosult lány benyomását kelthette, de igazából férjhez szeretett volna menni, négy gyereket szülni és egy vidéki házban élni.

Nichola szerint Lucynak nem volt komoly barátja, és mindig azzal viccelődött, hogy sok békát kell megcsókolnia, mielőtt felismeri a herceget, ha találkozik vele. Féltette a pénzét, teniszezett, és hetente egyszer főzőtanfolyamra járt. Nichola szerint így készült arra az életre, amire vágyott.

– Volt benne némi magamutogatás – tette hozzá a nagymamája, mintha Lucy mindkét oldalát be szeretné mutatni Ameliának. – Ezért élvezte, hogy hula táncos lehet. Az anyjával egy este elmentünk a Beachcomberbe, hogy megnézzük a helyet. Pont olyan volt, amilyennek leírta: puccos, drága, de tisztességes. Szerintem lehet, hogy a gyilkosa ott találkozott vele. Talán követte, amikor távozott a bárból. De ez nem jelenti azt, hogy a Beachcomber egy kétes hírű lebuj lenne. A gyilkosa ugyanígy a nyomába eredhetett volna a Nemzeti Képcsarnokban is.

Amelia úgy vélte, hogy a nagymamának igaza lehet.

– A rendőrség kérdezősködött a barátnőjéről, akinél aludni szokott, amikor nem jött haza?

A nagymama értetlen arcot vágott.

– Nem. Azt hittük, azért nem, mert Franceshez tartott, amikor megölték.

Amelia nem mondta ki, amire gondolt: a tények azt sugallták, hogy Lucyt másnap ölték meg, késő délelőtt, vagy akár kora délután. Nagyon furcsának találta, hogy a rendőrség nem kérte el Frances címét. Elég nagy mulasztásnak tűnt, hogy nem ellenőrzik a lányt, mielőtt elindítanák a nyomozást.

– A rendőrök azt mondták, hogy holnap reggel a saját emberei dörömbölni fognak az ajtón – jegyezte meg a nagymama.

– Ne beszéljenek velük! – tanácsolta Amelia. – Egy helyi újság vallási rovatánál dolgozom, és tudom, milyen erőszakosak tudnak lenni az újságírók. Kiforgatják a szavaikat, féligazságokat írnak meg, sőt néha szemenszedett hazugságokat is. Zárják be az ajtót, és húzzák be a függönyt, hogy ne lássanak be! Ilyen esetekben a rendőrség néha küld egy női rendőrt, hogy a családdal legyen. Nem értem, most miért nincs itt egy sem.

– Valószínűleg azért, mert már eldöntötték, hogy a mi Lucynk nem volt jobb egy prostituálnál, ezért nem foglalkoznak velünk – fakadt ki Tracy keserűen.

– Nem hiszem, hogy erről van szó – sietett megnyugtani Amelia. – Ma reggel három órát töltöttem a rendőrorosn, és nem hallottam, hogy bárki ilyesmit mondott volna.

– Az emberek mindig a legrosszabbat feltételezik – jelentette ki Mrs. Whelan. – Szegény Rogerem forogna a sírjában, ha hallaná, hogy ilyesmit mondanak az ő drága kislányáról.

– Nem tudtam, hogy özvegy, Mrs. Whelan. Sajnálom. Amelia bánta, hogy nem nézett utána az asszony hátterének, mielőtt útnak indult.

– A férjem már öt éve meghalt. – Mrs. Whelan szemében megint könnyek gyűltek. – Rákos lett, és nagyon gyorsan elvitte a betegség. Ha még velünk lenne, nem engedte volna, hogy Lucy az éjszakában táncoljon.

– A táncosok és a zenészek kénytelenek este dolgozni, méghozzá olyan helyeken, ahol a családjuk nem szeretné őket látni – emlékeztette az asszonyt Amelia. – Akkor is az éjszakában táncolt volna, ha a Királyi Balett tagja.

– Ez igaz, anya – szólalt meg Nichola, és megfogta az anyja kezét. – Nem kéne magadat hibáztatnod. Lucy ott akart dolgozni. Ha megtiltottad volna neki, akkor lehet, hogy elköltözik itthonról. Tudod, milyen határozott volt.

Hangos dörömbölés hallatszott a bejárati ajtón, mire mindnyájan összereztek.

Amelia kikukucskált a csipkefüggönyön.

– Jaj, ne! – kiáltott fel. – Itt van a riporterek első csoportja. – A négy nő elszörnyedt arccal meredt rá, mire gyorsan így folytatta: – Nem kell ennyire megrémülniük. Nézzék, nekem most mennem kell... már így is elég sokáig vesztegettem az idejüket. De van egy ötletem. Mi lenne, ha azt mondanám a riportereknek, hogy csak nekem hajlandóak nyilatkozni, és senki mással nem fognak szóba állni? Beleegyeznének ebbe? Akkor a szenzációhajhászok el fognak menni.

– Írni fog valamit az újságba, ahol dolgozik? – kérdezte Nichola gyanakvó arccal.

– Nem, mert én még csak kezdő vagyok, de elmesélhetem egy tapasztaltabb újságírónak, hogyan találtam meg Lucy, és mit tudok a családjáról. – Amelia Lucy fényképére

pillantott, ami a kandallópárkányon állt. Klasszikus balett pózban örökítette meg a lányt, és talán tizenhárom vagy tizennégy éves korában készülhetett. A haja szoros kontyba volt tűzve, és tütüt viselt. – Elkérhetem ezt a képet? Megmondanám nekik, hogy írjanak Lucy táncos ambícióiról, és így nem terjednének pletykák arról, hogy sztriptíztáncos volt. Nem fogom hagyni, hogy olyasmit írjanak róla, amit nem mernék megmutatni maguknak. De azok a hiénák odakint csak a szenzációra vadásznak. Pénzt fognak ígérni, és nem tágítanak. Ez a legjobb módja annak, hogy elejét vegyük a zaklatásuknak.

A dörömbölés és a csengetés egyre kitartóbb lett. A négy nő ijedtnek tűnt.

– Hadd tegyem azt, amit javasoltam! A sarkon felhívom a rendőrséget, és közlöm velük, hogy háborgatják magukat. Majd ideküldenek valakit, aki elzavarja őket.

Amelia meglepődött, amikor Mrs. Whelan felállt, és megfogta mindkét kezét.

– Vigye el azt a fotót! Megbízom magában. Tudom, hogy jó szíve van.

Amelia elmosolyodott, és gyengéden megsimogatta az asszony arcát.

– El tudom képzelni, milyen borzalmas ez maguknak, Mrs. Whelan. Mélységesen együttérzek. Megadom a munkahelyi számomat, hátha szüksége van rám, és ha nem gond, holnap visszajövök, visszahozom a fényképet, és megnézem, hogy vannak.

Távozás előtt Amelia még egyszer figyelmeztette a családot.

– Senkinek se nyissanak ajtót ma este! Legyenek erősek, és holnap találkozunk.

Amelia tudta, hogy a fotósok meg az újságírók gátlástalanul összegyűlnek a magánlakások ajtóinak előtt, ha információmorzsákat akarnak zsákmányolni. Mégsem számított arra, hogy ilyen sokan lesznek, és milyen nehezen tudja majd túlkiabálni a feléje záporozó harsány kérdéseket.

A lába remegett, és egy pillanatig legszívesebben elfutott volna anélkül, hogy bármit is mond. De beszélnie kellett. Megígérte.

– Exkluzív szerződést kötöttem a Whelan családdal a Lucy lányuk és húguk tragikus halálával kapcsolatos összes információról! – kiáltotta olyan hangosan, ahogy csak a torkán kifért.

A hangzavar elcsitult, és minden szempár rászégeződött.

– Én találtam meg Lucy holttestét, és a család megkért, hogy küldjem el önöket. Csak velem fognak beszélni, és kérik, hogy tartsák tiszteletben a gyászukat és a magánélethez való jogukat.

Amelia megmondta az összecsődült újságíróknak a nevét, és hozzátette, hogy a *West London Weekly*-nél dolgozik, majd átvágott a tömegen, és elsietett.

A szeme sarkából egy tévékamerát pillantott meg. Jack ennek nagyon fog örülni.